

ZAGORŠČAK & PARTNERI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKOG SUDA U OSIJEKU

Poslovni broj prvostupanjskog suda: St-225/2024

ŽALITELJ: HUBER & ELMWOOD d.o.o., Osijek, Zrinjevac 6., OIB: 83527988391, zastupan po punomoćniku Damiru Zagorščaku, odvjetniku iz Osijeka pri Odvjetničkom društvu ZAGROŠČAK&PARTNERI d.o.o. Osijek, I. Gundulića 36b

STEČAJNI DUŽNIK: ANCHOR AM d.o.o. u stečaju, Osijek, Kapucinska ulica 31, OIB: 20080494958

Ž A L B A

protiv rješenja Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-225/2024-247
od 10. srpnja 2026. godine

I. OPSEG POBIJANJA

Žalitelj pobija rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-225/2024-247 od 10. srpnja 2026. godine u dijelu kojim je pod točkom I. izreke potvrđeno imenovanje Borisa Ljubanovića za stečajnog upravitelja stečajnog dužnika Anchor AM d.o.o. u stečaju, kao i u svim ovisnim dijelovima izreke koji proizlaze iz navedene odluke.

Rješenje se pobija u cijelosti zbog njegove nezakonitosti.

II. ŽALBENI RAZLOZI

Ova žalba podnosi se zbog:

- bitne povrede odredaba stečajnog postupka,
- bitne povrede odredaba parničnog postupka koje se u stečajnom postupku primjenjuju na temelju Stečajnog zakona,
- nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- povrede članka 29. Ustava Republike Hrvatske,
- povrede članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda,
- povrede načela jednakog položaja svih stečajnih vjerovnika,
- povrede načela objektivne nepristranosti osobe koja obavlja dužnost stečajnog upravitelja.

III. UVODNE NAPOMENE

Predmet ove žalbe nije osporavanje zakonskog prava skupštine vjerovnika da, sukladno članku 87. Stečajnog zakona, većinom glasova odluči o izboru drugog stečajnog upravitelja.

Žalitelj niti u jednom dijelu ove žalbe ne osporava navedenu zakonsku ovlast skupštine vjerovnika, niti osporava način utvrđivanja rezultata glasovanja na skupštini vjerovnika održanoj 10. srpnja 2026. godine.

Jednako tako, žalitelj ne osporava da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske svojim ranijim ukidnim rješenjem naložio prvostupanjskom sudu da u ponovljenom postupku sazove skupštinu vjerovnika, utvrdi vjerovnike s pravom glasa, utvrdi sadržaj donesene odluke te ispita postoje li zakonske zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona prije donošenja odluke o potvrdi imenovanja stečajnog upravitelja.

Navedene procesne pretpostavke u ovom žalbenom postupku nisu sporne.

Sporno je, međutim, nešto sasvim drugo.

Sporno je je li prvostupanjski sud izvršio svoju samostalnu zakonsku obvezu ispitivanja postojanja zapreka za potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja ili je svoju odluku sveo isključivo na konstataciju da je skupština vjerovnika potrebnom većinom glasova izabrala određenu osobu.

Drugim riječima, predmet ove žalbe nije odluka skupštine vjerovnika.

Predmet ove žalbe jest zakonitost sudske odluke kojom je navedena odluka skupštine vjerovnika potvrđena.

Takva dva pitanja nisu pravno identična.

Odluka skupštine vjerovnika predstavlja izraz dispozicijskog prava vjerovnika koje im priznaje Stečajni zakon.

Nasuprot tome, odluka suda predstavlja izvršavanje sudbene vlasti u okviru koje je sud dužan samostalno ispitati jesu li ispunjene sve zakonske pretpostavke za potvrdu imenovanja konkretne osobe za stečajnog upravitelja.

Upravo je ta sudska kontrolna funkcija temelj zakonitosti cijelog postupka.

Naime, stečajni upravitelj nije predstavnik većinskih vjerovnika niti izvršitelj njihove volje.

Stečajni upravitelj jest tijelo stečajnog postupka kojemu zakon povjerava iznimno široke ovlasti koje neposredno utječu na prava svih vjerovnika, neovisno o visini njihovih tražbina ili načinu na koji su glasovali na skupštini vjerovnika.

Zbog toga zakon ne dopušta da sud svoju odluku temelji isključivo na rezultatu glasovanja.

Naprotiv, upravo radi zaštite zakonitosti postupka člankom 87. Stečajnog zakona propisana je obveza suda da prije potvrde imenovanja samostalno ispita postoje li zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona. Žalitelj smatra da prvostupanjski sud navedenu zakonsku obvezu nije izvršio.

Pobijano rješenje doneseno je bez provođenja dokaznog postupka o odlučnim činjenicama na koje su tijekom skupštine vjerovnika ukazivali vjerovnici koji su glasovali protiv potvrde imenovanja.

Posljedično tome, odlučne činjenice nisu utvrđene, materijalno pravo nije pravilno primijenjeno, a obrazloženje pobijanog rješenja ne omogućuje učinkovitu kontrolu njegove zakonitosti u žalbenom postupku.

Iz navedenih razloga žalitelj smatra da pobijano rješenje nije moguće održati na snazi.

IV. POGREŠNO SHVAĆANJE OPSEGA SUDSKE KONTROLE IZ ČLANKA 87. STEČAJNOG ZAKONA

Po ocjeni žalitelja, temeljni razlog nezakonitosti pobijanog rješenja proizlazi iz pogrešnog shvaćanja sadržaja i dosega sudske kontrole koju je prvostupanjski sud bio dužan provesti nakon što je skupština vjerovnika donijela odluku o izboru novog stečajnog upravitelja.

Naime, iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je prvostupanjski sud svoju ulogu sveo na utvrđenje dviju činjenica:

- da je skupština vjerovnika potrebnom većinom glasova donijela odluku o izboru novog stečajnog upravitelja,
- te da prema ocjeni suda ne postoje zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona.

Takvo pravno polazište nije pravilno.

Njime je sadržaj sudske kontrole propisane člankom 87. Stečajnog zakona sveden na formalnu provjeru rezultata glasovanja, dok je izostalo ono što predstavlja samu bit navedene zakonske odredbe – samostalno, potpuno i učinkovito ispitivanje svih okolnosti koje mogu biti od utjecaja na zakonitost potvrde imenovanja stečajnog upravitelja.

Sud nije tijelo koje verificira volju većine vjerovnika.

Sud je tijelo koje jamči zakonitost stečajnog postupka.

Ta dva pojma nisu istovjetna.

Upravo zato zakon nije propisao da odluka skupštine vjerovnika sama proizvodi učinak imenovanja stečajnog upravitelja.

Da je to bila namjera zakonodavca, potvrda suda uopće ne bi bila potrebna.

Činjenica da zakon zahtijeva donošenje posebnog sudskog rješenja znači da je zakonodavac sudu povjerio aktivnu, a ne pasivnu kontrolnu funkciju.

Drugim riječima, sud nije bio ovlašten zaključiti da zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona ne postoje samo zato što ih u tom trenutku nije smatrao dokazanim.

Sud je prethodno morao utvrditi postoje li činjenice na temelju kojih se takav zaključak uopće može zakonito donijeti.

To predstavlja bitnu razliku.

U konkretnom slučaju upravo je ta razlika potpuno izostala.

Prvostupanjski sud nije proveo postupak utvrđivanja odlučnih činjenica.

Umjesto toga odmah je donio zaključak da zapreke ne postoje.

Takvim načinom odlučivanja sud je preskočio nužnu fazu postupka.

Naime, negativan zaključak o nepostojanju zapreka moguće je donijeti tek nakon što sud prethodno utvrdi sve činjenice koje mogu biti od značaja za primjenu članka 77. Stečajnog zakona.

U ovom predmetu to nije učinjeno.

Sud:

- Nije utvrđivao postoji li poslovna povezanost između predloženog stečajnog upravitelja i punomoćnika vjerovnika koji ga je predložio.
- Nije utvrđivao prirodu toga odnosa.
- Nije utvrđivao njegovo trajanje.
- Nije utvrđivao njegov intenzitet.

– Nije utvrđivao postoji li financijska ili profesionalna povezanost koja bi objektivno mogla utjecati na povjerenje ostalih vjerovnika u nepristranost budućeg stečajnog upravitelja. Sud nije utvrdio nijednu od navedenih činjenica.

Međutim, unatoč tome zaključio je da zapreke ne postoje.

Takav zaključak predstavlja logičku i pravnu pogrešku.

Ne može se zaključiti da određene činjenice ne postoje ako prethodno nije proveden postupak njihovog utvrđivanja.

Drugim riječima, prvostupanjski sud donio je negativan činjenični zaključak o nepostojanju zapreka iz članka 77. Stečajnog zakona, iako prethodno nije proveo niti jednu procesnu radnju kojom bi postojanje ili nepostojanje odlučnih činjenica uopće bilo moguće utvrditi.

Upravo u tome žalitelj vidi temeljnu nezakonitost pobijanog rješenja.

Sud je, umjesto provođenja zakonom propisane sudske kontrole, vlastitim zaključkom nadomjestio dokazni postupak koji nikada nije proveden.

Takvim postupanjem sud nije primijenio članak 87. Stečajnog zakona na način kako proizlazi iz njegove svrhe.

Naime, svrha sudske potvrde nije formalna.

Svrha sudske potvrde nije da sud utvrdi kako je većina vjerovnika glasovala.

To proizlazi već iz zapisnika skupštine vjerovnika.

Svrha sudske potvrde jest da sud zaštiti zakonitost postupka upravo u onim situacijama kada postoje okolnosti koje mogu dovesti u pitanje zakonitost imenovanja konkretne osobe.

U protivnom bi sudska potvrda izgubila svaki samostalni pravni sadržaj.

Pretvorila bi se u formalnu potvrdu već donesene odluke skupštine vjerovnika.

Takvo tumačenje nije moguće prihvatiti jer bi u cijelosti obesmisllilo kontrolnu funkciju koju Stečajni zakon izričito povjerava sudu.

Stoga žalitelj smatra da prvostupanjski sud nije pogrešno primijenio samo članak 77. Stečajnog zakona.

Prije svega pogrešno je shvatio vlastitu procesnu ulogu u postupku potvrđivanja imenovanja stečajnog upravitelja.

Ta pogreška rezultirala je time da je odluka donesena prije nego što su utvrđene odlučne činjenice, odnosno na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i uz pogrešnu primjenu materijalnog prava. Slijedom toga pobijano rješenje nije moguće održati na snazi.

V. PROPUŠTANJE PROVOĐENJA DOKAZNOG POSTUPKA O ODLUČNIM ČINJENICAMA

Temeljna procesna pogreška pobijanog rješenja sastoji se u tome što je prvostupanjski sud donio konačan zaključak o nepostojanju zapreka iz članka 77. Stečajnog zakona, a da prethodno nije proveo dokazni postupak kojim bi odlučne činjenice uopće bile utvrđene.

Naime, tijekom skupštine vjerovnika iznesene su konkretne činjenice koje su, po svojoj pravnoj naravi, bile odlučne za pravilnu primjenu članka 77. Stečajnog zakona.

Vjerovnici koji su se protivili potvrdi imenovanja novog stečajnog upravitelja nisu iznosili pravne ocjene niti pretpostavke, već su ukazivali na postojanje konkretnih okolnosti koje su, prema njihovom stajalištu, zahtijevale sudske ispitivanje prije donošenja odluke o potvrdi imenovanja.

Žalitelj je tijekom postupka ukazivao na postojanje dugogodišnje profesionalne i poslovne povezanosti između Borisa Ljubanovića i punomoćnika većinskih stečajnih vjerovnika koji su ga predložili za stečajnog upravitelja. U prilog ozbiljnosti navedenih tvrdnji žalitelj uz ovu žalbu dostavlja javno dostupni izvadak iz imenika Hrvatske odvjetničke komore iz kojeg proizlazi da je Vlatko Ljubanović odvjetnički vježbenik zaposlen u Odvjetničkom društvu Zec & partneri d.o.o., koje u ovom stečajnom postupku zastupa upravo većinske stečajne vjerovnike. Navedena okolnost sama po sebi ne predstavlja dokaz postojanja zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona, ali predstavlja objektivno provjerljivu činjenicu koja je zahtijevala da prvostupanjski sud provede odgovarajući dokazni postupak i ispita može li, zajedno s ostalim okolnostima konkretnog slučaja, biti od značaja za ocjenu zakonitosti potvrde imenovanja stečajnog upravitelja.

U takvoj procesnoj situaciji prvostupanjski sud nije bio ovlašten odmah zaključiti da zapreke ne postoje. Njegova je zakonska obveza bila prethodno utvrditi jesu li činjenice na koje su vjerovnici ukazivali istinite ili ne.

Međutim, upravo je ta faza postupka u cijelosti izostala.

Prvostupanjski sud nije odredio izvođenje niti jednog dokaza.

Nije pozvao sudionike postupka da svoje navode dopune ili potkrijepe odgovarajućom dokumentacijom.

Nije odredio saslušanje osoba na koje su se navodi odnosili.

Nije izvršio uvid u javno dostupne evidencije niti je proveo bilo koju drugu dokaznu radnju kojom bi utvrdio postoji li ili ne postoji činjenična osnova za primjenu članka 77. Stečajnog zakona.

Unatoč tome, donio je konačan pravni zaključak da zapreke za imenovanje stečajnog upravitelja ne postoje.

Takav način odlučivanja predstavlja bitnu procesnu pogrešku.

Sud ne može negativno odgovoriti na činjenično pitanje prije nego što provede postupak njegova utvrđivanja.

Drugim riječima, nije moguće zakonito zaključiti da određena činjenica ne postoji ako prethodno nije proveden dokazni postupak kojim bi se postojanje ili nepostojanje te činjenice moglo utvrditi.

U konkretnom predmetu upravo se to dogodilo.

Prvostupanjski sud nije utvrdio da poslovna ili druga povezanost između imenovanog stečajnog upravitelja i osoba na koje su vjerovnici ukazivali ne postoji.

Sud takvu činjenicu uopće nije utvrđivao.

Umjesto toga zaključio je da zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona ne postoje, iako prethodno nije proveo niti jednu procesnu radnju kojom bi navedenu okolnost bilo moguće provjeriti.

Time je sud zamijenio dokazni postupak vlastitom pretpostavkom.

Takvo postupanje nije u skladu s temeljnim pravilima sudske odlučivanja.

Sud nije pozvan donositi zaključke na temelju pretpostavki, već na temelju prethodno utvrđenih činjenica.

Osobito valja naglasiti da žalitelj tijekom skupštine vjerovnika nije bio dužan dokazati postojanje zapreke za imenovanje stečajnog upravitelja.

Njegova je obveza bila ukazati na postojanje konkretnih okolnosti koje mogu biti od značaja za primjenu članka 77. Stečajnog zakona.

Nakon što su takve okolnosti iznesene, teret zakonitog vođenja postupka prelazi na sud.

Sud je tada dužan odlučiti zahtijevaju li izneseni navodi provođenje dokaznog postupka.

Tek nakon što se odlučne činjenice utvrde provođenjem odgovarajućih dokaza sud može zakonito zaključiti postoje li ili ne postoje zapreke za potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja.

Prvostupanjski sud taj slijed nije poštovao.
Najprije je donio pravni zaključak.
Tek nakon toga pokušao ga je obrazložiti tvrdnjom da vjerovnici nisu dostavili dovoljno dokaza.
Takvo obrazloženje ne može zamijeniti dokazni postupak koji nikada nije proveden.

Po ocjeni žalitelja, upravo u tome leži temeljna procesna nezakonitost pobijanog rješenja.
Budući da odlučne činjenice nisu utvrđene, prvostupanjski sud nije imao činjeničnu osnovu na kojoj bi mogao zakonito zaključiti da zapreke iz članka 77. Stečajnog zakona ne postoje.
Slijedom toga pobijano rješenje doneseno je preuranjeno, na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju te uz bitnu povredu odredaba postupka, zbog čega ga nije moguće održati na snazi.

VI. POGREŠNA PRIMJENA ČLANKA 77. STEČAJNOG ZAKONA I PROPUŠTANJE PRIMJENE STANDARDA OBJEKTIVNE NEPRISTRANOSTI

Neovisno o prethodno opisanim procesnim povredama, pobijano rješenje temelji se i na pogrešnoj primjeni članka 77. Stečajnog zakona.

Po ocjeni žalitelja, prvostupanjski sud navedenu zakonsku odredbu protumačio je suviše usko i formalistički, zanemarujući njezinu svrhu i funkciju u sustavu stečajnog prava.

Naime, odredba članka 77. Stečajnog zakona ne uređuje samo formalne pretpostavke za imenovanje stečajnog upravitelja.

Njome se štiti jedno od temeljnih načela stečajnog postupka – neovisnost i objektivna nepristranost tijela kojemu je povjereno upravljanje stečajnom masom i zaštita interesa svih stečajnih vjerovnika.
Stečajni upravitelj nije predstavnik vjerovnika koji ga je predložio niti predstavnik većine vjerovnika koja je glasovala za njegovo imenovanje.

On nije zastupnik pojedinih interesnih skupina unutar stečajnog postupka.
Stečajni upravitelj predstavlja tijelo stečajnog postupka koje je dužno svoje ovlasti izvršavati isključivo na temelju zakona, jednako prema svim vjerovnicima i neovisno o njihovim međusobnim odnosima.
Upravo zbog toga zakon zahtijeva da u njegovu neovisnost i nepristranost postoji potpuno povjerenje svih sudionika postupka.

To povjerenje ne predstavlja subjektivni osjećaj pojedinog vjerovnika.
Radi se o objektivnom pravnom standardu koji mora postojati tijekom cijelog stečajnog postupka.
Stoga pravilna primjena članka 77. Stečajnog zakona ne zahtijeva da bude dokazana stvarna pristranost stečajnog upravitelja.

Jednako tako, nije potrebno dokazati da je imenovani stečajni upravitelj već poduzeo određene radnje kojima je pogodio pojedinom vjerovniku.
Takvo bi tumačenje bilo protivno preventivnoj svrsi navedene zakonske odredbe.
Naime, svrha članka 77. Stečajnog zakona nije otklanjanje posljedica već nastale pristranosti.
Svrha navedene odredbe jest spriječiti da funkciju stečajnog upravitelja preuzme osoba kod koje postoje okolnosti koje objektivno mogu dovesti u pitanje povjerenje svih vjerovnika u njezinu neovisnost i nepristranost.

Drugim riječima, predmet sudske ocjene nije samo pitanje postoji li stvarna pristranost.
Predmet sudske ocjene jest i pitanje postoje li okolnosti koje kod razumnog, objektivnog i nepristranog promatrača mogu izazvati opravdanu sumnju u neovisnost osobe koja treba obavljati dužnost stečajnog upravitelja.

Upravo je taj pravni standard prvostupanjski sud propustio primijeniti.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja ne proizlazi da je sud uopće razmatrao može li postojanje okolnosti na koje su vjerovnici ukazivali objektivno utjecati na povjerenje ostalih sudionika postupka u nepristranost budućeg stečajnog upravitelja.

Sud nije dao odgovor na to pitanje.

To osobito vrijedi imajući u vidu da žalitelj uz ovu žalbu dostavlja javno dostupnu ispravu iz koje proizlazi da je Vlatko Ljubanović odvjetnički vježbenik zaposlen u Odvjetničkom društvu Zec & partneri d.o.o., koje zastupa većinske vjerovnike koji su predložili imenovanje Borisa Ljubanovića. Takva okolnost nije sama po sebi dokaz postojanja zapreke, ali je nedvojbeno predstavljala činjenicu koju je sud bio dužan uzeti u obzir pri ocjeni postojanja objektivne nepristranosti.

Nije obrazložio zbog čega smatra da eventualna poslovna, profesionalna ili druga povezanost između imenovanog stečajnog upravitelja i osoba koje su inicirale njegovo imenovanje ne bi mogla biti pravno relevantna.

Nije razmotrio može li takva povezanost, neovisno o postojanju ili nepostojanju stvarne pristranosti, objektivno dovesti u pitanje povjerenje ostalih vjerovnika u nepristranost tijela stečajnog postupka.

Time je članak 77. Stečajnog zakona primijenjen protivno njegovoj svrsi.

Naime, svrha navedene odredbe nije zaštita pojedinog vjerovnika.

Njome se štiti integritet stečajnog postupka kao cjeline.

Njome se štiti povjerenje svih sudionika da će osoba koja upravlja stečajnom masom svoje zakonske ovlasti izvršavati potpuno neovisno o bilo kojem pojedinačnom interesu.

To povjerenje predstavlja jednu od temeljnih pretpostavki zakonitog vođenja stečajnog postupka.

Jednom narušeno povjerenje nije moguće naknadno u potpunosti obnoviti tijekom trajanja postupka.

Upravo zbog toga zakon zahtijeva da svaka objektivno opravdana sumnja bude razriješena prije potvrde imenovanja stečajnog upravitelja, a ne tek nakon što on započne obavljati svoju dužnost.

Po ocjeni žalitelja, pravilna primjena članka 77. Stečajnog zakona podrazumijevala je da prvostupanjski sud ocijeni postoji li objektivna mogućnost nastanka sumnje u nepristranost imenovanog stečajnog upravitelja te da tek nakon takve ocjene donese odluku o potvrdi ili odbijanju njegova imenovanja.

Budući da navedeni pravni standard nije primijenjen, pobijano rješenje doneseno je uz pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Iz navedenog razloga žalitelj smatra da pobijano rješenje nije moguće održati na snazi te da je isto potrebno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje radi pravilne primjene članka 77. Stečajnog zakona.

VII. POVREDA USTAVNOG PRAVA NA PRAVIČAN POSTUPAK I PRAVA NA DJELOTVORNU SUDSKU ZAŠTITU

Pobijano rješenje, osim što je doneseno uz pogrešnu primjenu Stečajnog zakona i na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, predstavlja i povredu ustavnog prava žalitelja na pravičan sudski postupak iz članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske te prava na pravično suđenje zajamčenog člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Naime, ustavno jamstvo pravičnog postupka ne iscrpljuje se u pravu stranaka da sud donese odluku u njihovom predmetu.

Jednako važan sastavni dio toga prava jest obveza suda da prije donošenja odluke stvarno ispita odlučne navode stranaka, utvrdi odlučne činjenice te svoju odluku obrazloži na način koji omogućuje učinkovitu sudsku kontrolu njezine zakonitosti.

Drugim riječima, pravo na pravičan postupak podrazumijeva pravo stranaka da njihovi odlučni navodi budu stvarno razmotreni, a ne samo formalno evidentirani u obrazloženju sudske odluke.

Sud nije dužan prihvatiti svaki navod koji stranka iznese tijekom postupka.

Međutim, sud je dužan svaki pravno odlučan navod razmotriti, ocijeniti njegov pravni značaj i dati razloge zbog kojih ga prihvaća ili odbija.

U protivnom pravo na obrazloženu sudsku odluku ostaje bez stvarnog sadržaja.

U konkretnom predmetu upravo je ta ustavna obveza izostala.

Žalitelj i drugi vjerovnici koji su osporavali potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja iznijeli su navode koji su se neposredno odnosili na primjenu članka 77. Stečajnog zakona.

Navedeni navodi nisu bili usmjereni na osporavanje prava skupštine vjerovnika da odlučuje o izboru stečajnog upravitelja.

Njima je dovedeno u pitanje jesu li ispunjene zakonske pretpostavke da sud potvrdi odluku skupštine vjerovnika.

To je predstavljalo odlučno pravno pitanje ovoga postupka.

Međutim, iz obrazloženja pobijanog rješenja ne proizlazi da je sud navedeno pitanje stvarno ispitao.

Sud nije dao odgovor na bit navoda žalitelja.

- Nije objasnio zbog čega smatra da okolnosti na koje su vjerovnici ukazivali nisu pravno relevantne.
- Nije obrazložio zašto smatra da one ne zahtijevaju daljnje procesno ispitivanje.

Na taj način žalitelju nije pružena učinkovita sudska zaštita u odnosu na pitanje koje je bilo odlučno za ishod postupka.

Pravo na pravično suđenje ne može biti ostvareno ako sud odlučnu pravnu dvojbu riješi bez davanja jasnih, razumljivih i provjerljivih razloga.

Takvo obrazloženje nije važno samo radi stranaka.

Ono je nužno i radi žalbenog suda, koji jedino na temelju potpunih razloga može ispitati pravilnost i zakonitost prvostupanjske odluke.

Ako razlozi o odlučnim činjenicama izostanu ili ostanu nepotpuni, drugostupanjski sud ostaje bez mogućnosti učinkovite žalbene kontrole.

Upravo zato obveza obrazlaganja sudske odluke predstavlja sastavni dio ustavnog prava na pravičan postupak.

U konkretnom slučaju pobijano rješenje ne omogućuje takvu kontrolu.

Iz njegove argumentacije nije moguće razabrati koje je činjenice sud smatrao utvrđenima, koje je pravno odlučne okolnosti uzeo u obzir, niti zbog kojih je razloga zaključio da su ispunjene pretpostavke za potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja.

Na taj način žalitelj je doveden u položaj da osporava zaključke činjenična i pravna osnova kojih iz obrazloženja pobijanog rješenja uopće nije razvidna.

Takvo postupanje nije u skladu s ustavnim zahtjevom obrazložene sudske odluke niti sa standardima pravičnog postupka koji proizlaze iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Slijedom svega navedenoga, žalitelj smatra da je pobijanim rješenjem povrijeđeno njegovo ustavno pravo na pravičan postupak i djelotvornu sudsku zaštitu, što predstavlja dodatni samostalni razlog zbog kojeg pobijano rješenje nije moguće održati na snazi.

VIII. BITNA POVREDA ODREDABA POSTUPKA ZBOG NEDOSTATKA RAZLOGA O ODLUČNIM ČINJENICAMA

Neovisno o prethodno navedenim žalbenim razlozima, pobijano rješenje opterećeno je i bitnom povredom odredaba postupka jer ne sadrži jasne, potpune i međusobno usklađene razloge o odlučnim činjenicama na kojima se temelji donesena odluka.

Naime, jedna od temeljnih pretpostavki zakonite sudske odluke jest da iz njezina obrazloženja bude razvidno:

- koje je činjenice sud smatrao odlučnima,
- koje je činjenice utvrdio,
- na temelju kojih dokaza ih je utvrdio,
- kako je ocijenio navode stranaka,
- te na koji je način utvrđene činjenice podveo pod odgovarajuće odredbe materijalnog prava.

Tek tako obrazložena odluka omogućuje njezino učinkovito preispitivanje u žalbenom postupku. U konkretnom predmetu navedeni standard nije ostvaren.

Naime, iz pobijanog rješenja nije moguće razabrati koje je odlučne činjenice prvostupajski sud uopće smatrao utvrđenima.

Sud nije jasno naznačio koje je činjenice prihvatio, koje je odbio niti iz kojih razloga. Osobito nije obrazložio zbog čega smatra da okolnosti na koje su tijekom postupka ukazivali vjerovnici nisu od značaja za odlučivanje o potvrdi imenovanja stečajnog upravitelja.

Sud je time izostavio odgovor na pitanje koje predstavlja središnje pravno pitanje ovoga žalbenog postupka.

Takav nedostatak nije moguće nadomjestiti tumačenjem obrazloženja niti pretpostavljanjem razloga kojima se sud eventualno rukovodio.

Sudska odluka mora sadržavati vlastite razloge.

Drugostupajski sud nije ovlašten naknadno konstruirati obrazloženje koje u pobijanom rješenju ne postoji.

Jednako tako, ni stranke u postupku ne mogu biti dovedene u položaj da nagađaju na kojim je razlozima sud utemeljio svoju odluku.

To je osobito važno u predmetima u kojima sud odlučuje o imenovanju tijela stečajnog postupka koje će tijekom cijelog trajanja stečaja donositi odluke od neposrednog utjecaja na prava svih vjerovnika.

U takvim predmetima standard obrazlaganja sudske odluke mora biti osobito visok.

Pobijano rješenje tom standardu ne udovoljava.

Njegovo obrazloženje ne omogućuje pouzdanu kontrolu pravilnosti primjene materijalnog prava niti zakonitosti činjeničnih zaključaka.

Slijedom navedenoga, žalitelj smatra da pobijano rješenje sadrži bitnu povredu odredaba postupka jer ne daje dostatne razloge o odlučnim činjenicama, zbog čega ga nije moguće ispitati u žalbenom postupku niti održati na snazi.

IX. ZAŠTITNA FUNKCIJA SUDA U ODNOSU NA MANJINSKE STEČAJNE VJEROVNIKE I OČUVANJE ZAKONITOSTI STEČAJNOG POSTUPKA

Jedno od temeljnih obilježja stečajnog postupka jest da se u njemu istodobno odlučuje o pravima većeg broja vjerovnika čiji se pojedinačni interesi često razlikuju, a nerijetko su i međusobno suprotstavljeni. Upravo zbog toga Stečajni zakon ne temelji se isključivo na načelu većinskog odlučivanja.

Naprotiv, zakon uspostavlja ravnotežu između prava većine vjerovnika da odlučuje o pojedinim pitanjima od značaja za vođenje stečajnog postupka i obveze suda da osigura zakonitost takvih odluka te zaštiti prava svih vjerovnika, uključujući i one koji se nalaze u manjini. To proizlazi iz same strukture Stečajnog zakona.

Da je zakonodavac smatrao da odluka većine vjerovnika sama po sebi proizvodi pravni učinak, ne bi propisivao sudsku potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja niti bi sudu povjerio obvezu ispitivanja postojanja zapreka iz članka 77. Stečajnog zakona.

Jednako tako, ne bi predvidio mogućnost sudske kontrole odluka skupštine vjerovnika kada postoje razlozi propisani Stečajnim zakonom.

Iz navedenoga jasno proizlazi da zaštitna funkcija suda nije usmjerena protiv prava većine vjerovnika da odlučuje.

Naprotiv, njezina je svrha osigurati da se pravo većinskog odlučivanja ostvaruje u granicama zakona, uz puno poštovanje prava svih sudionika stečajnog postupka.

Upravo u tome ogleda se uloga suda kao jamca zakonitosti stečajnog postupka.

Sud nije pozvan potvrđivati svaku odluku skupštine vjerovnika samo zato što je donesena potrebnom većinom glasova.

Sud je dužan samostalno ispitati jesu li ispunjene sve zakonske pretpostavke da takva odluka proizvede pravne učinke.

Time se štite ne samo pojedini vjerovnici koji su glasovali protiv određene odluke, nego i zakonitost stečajnog postupka kao cjeline.

U konkretnom predmetu žalitelj nije osporavao pravo većine vjerovnika da predloži izbor novog stečajnog upravitelja.

Žalitelj je tijekom postupka ukazivao isključivo na okolnosti koje su, prema njegovoj ocjeni, zahtijevale da sud prije potvrde imenovanja izvrši potpunu i učinkovitu kontrolu zakonitosti takve odluke.

Takav zahtjev ne predstavlja pokušaj ograničavanja prava većine vjerovnika.

Naprotiv, predstavlja zahtjev da se pravo većinskog odlučivanja ostvaruje u skladu sa Stečajnim zakonom i temeljnim načelima pravičnog sudskog postupka.

Po ocjeni žalitelja, upravo je u tom dijelu prvostupanjski sud propustio izvršiti svoju zakonsku funkciju. Umjesto da samostalno ocijeni postoje li zakonske pretpostavke za potvrdu imenovanja stečajnog upravitelja, sud je odlučujući značaj dao samoj činjenici da je određeni kandidat izabran većinom glasova.

Takvim pristupom sudska kontrola izgubila je svoj stvarni sadržaj.

Zaštita manjinskih vjerovnika nije privilegij koji zakon priznaje pojedinoj skupini sudionika postupka.

Ona predstavlja jedno od sredstava očuvanja zakonitosti stečajnog postupka.

Naime, sudska kontrola postoji upravo zato da se spriječi mogućnost da brojčana većina, neovisno o svojim razlozima, sama odlučuje o pitanjima za koja je zakon zahtijevao dodatnu sudsku ocjenu.

Iz toga razloga žalitelj smatra da pobijano rješenje ne narušava samo njegova pojedinačna prava kao stečajnog vjerovnika.

Njime se dovodi u pitanje i svrha zakonskih odredaba kojima je sudu povjerena kontrola zakonitosti odluka skupštine vjerovnika.

Takav pristup nije u skladu sa sustavom Stečajnog zakona niti s načelima na kojima se temelji stečajni postupak.

Stoga i iz ovog razloga pobijano rješenje nije moguće održati na snazi.

X. PRAVNA OCJENA ZAKONITOSTI POBIJANOG RJEŠENJA

Pojedinačno promatrano, svaki od prethodno iznesenih žalbenih razloga predstavlja ozbiljan razlog za preispitivanje zakonitosti pobijanog rješenja.

Međutim, tek njihovo međusobno povezivanje u jedinstvenu pravnu cjelinu pokazuje razmjere nezakonitosti pobijane odluke.

Naime, u ovom predmetu nije riječ o jednoj izdvojenoj procesnoj pogrešci niti o izoliranoj pogreškoj primjeni pojedine odredbe Stečajnog zakona.

Radi se o nizu međusobno povezanih procesnih i materijalnopравnih propusta koji su u konačnici doveli do donošenja odluke bez prethodno provedenog zakonitog postupka i bez dostatne činjenične osnove. Prvostupanjski sud najprije je pogrešno shvatio opseg svoje kontrolne funkcije u postupku potvrđivanja odluke skupštine vjerovnika.

Posljedično tome nije proveo dokazni postupak potreban za utvrđivanje odlučnih činjenica.

Na tako nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju pogrešno je primijenio članak 77. Stečajnog zakona. Istodobno nije primijenio pravni standard objektivne nepristranosti koji proizlazi iz svrhe navedene zakonske odredbe.

Nakon toga donio je odluku koja ne sadrži dostatne razloge o odlučnim činjenicama te nije omogućio učinkovitu žalbenu kontrolu njezine zakonitosti.

Time je istodobno povrijeđeno ustavno pravo žalitelja na pravičan sudski postupak i djelotvornu sudsku zaštitu.

Konačno, sud nije ostvario zaštitnu funkciju koju mu Stečajni zakon povjerava radi očuvanja zakonitosti stečajnog postupka i zaštite svih stečajnih vjerovnika.

Sve navedene povrede međusobno su povezane.

One ne predstavljaju skup pojedinačnih formalnih nedostataka.

Radi se o jedinstvenom procesnom slijedu u kojem je svaka sljedeća pogreška bila neposredna posljedica prethodne.

Upravo zbog toga zakonitost pobijanog rješenja nije moguće očuvati djelomičnim prihvatanjem pojedinih žalbenih razloga niti parcijalnim ispravljanjem obrazloženja.

Drugostupanjski sud ne može u žalbenom postupku nadomjestiti dokazni postupak koji nije proveden pred prvostupanjskim sudom.

Ne može prvi put utvrđivati odlučne činjenice.

Ne može prvi put ocjenjivati okolnosti koje prvostupanjski sud uopće nije ispitao.

Jednako tako, drugostupanjski sud ne može vlastitim razlozima nadomjestiti obrazloženje koje pobijano rješenje ne sadrži.

Takvo postupanje bilo bi protivno ulozi drugostupanjskog suda i pravilima žalbenog postupka.

Iz navedenih razloga jedina odluka koja može otkloniti utvrđene nezakonitosti jest ukidanje pobijanog rješenja i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Tek će u ponovljenom postupku, nakon što budu potpuno utvrđene odlučne činjenice, pravilno primijenjene odredbe Stečajnog zakona i dano potpuno obrazloženje odluke, biti moguće donijeti zakonitu odluku o potvrdi ili odbijanju potvrde imenovanja stečajnog upravitelja.

Po ocjeni žalitelja, upravo takav pristup jedini je u skladu sa svrhom Stečajnog zakona, ustavnim jamstvima pravičnog sudskog postupka te načelom zakonitosti koje mora biti temelj svakog stečajnog postupka.

XI. PROPUŠTANJE PRIMJENE ČLANKA 108. STEČAJNOG ZAKONA I IZOSTANAK SUDSKE KONTROLE ODLUKE SKUPŠTINE VJEROVNICA

Neovisno o svim prethodno iznesenim žalbenim razlozima, žalitelj smatra da pobijano rješenje nije zakonito ni zbog toga što prvostupanjski sud uopće nije razmotrio primjenu članka 108. Stečajnog zakona, iako su tijekom postupka iznesene okolnosti koje su zahtijevale takvu sudsku ocjenu.

Naime, Stečajni zakon ne polazi od pretpostavke da je svaka odluka skupštine vjerovnika donesena potrebnom većinom glasova ujedno i zakonita odluka koju je sud dužan potvrditi.

Naprotiv, iz sustava Stečajnog zakona proizlazi da sud i nakon donošenja odluke skupštine vjerovnika zadržava samostalnu obvezu zaštite zakonitosti stečajnog postupka.

Upravo u tom kontekstu treba promatrati i odredbu članka 108. Stečajnog zakona.

Svrha navedene odredbe nije ograničiti pravo vjerovnika na odlučivanje.

Njezina je svrha osigurati da pravo većinskog odlučivanja bude ostvarivano u skladu sa zakonom, svrhom stečajnog postupka i zajedničkim interesom svih stečajnih vjerovnika.

Stoga sud nije bio ovlašten ograničiti svoju ocjenu isključivo na utvrđenje da je određena odluka donesena potrebnom većinom glasova.

Bio je dužan ispitati postoje li okolnosti koje zahtijevaju dodatnu sudsku kontrolu zakonitosti takve odluke.

U konkretnom predmetu tijekom postupka iznesene su tvrdnje koje su upravo upućivale na potrebu takve kontrole.

Ozbiljnost navedenih tvrdnji dodatno potvrđuje i javno dostupna dokumentacija Hrvatske odvjetničke komore koju žalitelj prilaže uz ovu žalbu, a koja predstavlja objektivno provjerljivu okolnost koju prvostupanijski sud uopće nije razmotrio.

Neovisno o tome jesu li navedene tvrdnje na kraju osnovane ili ne, one su bile dovoljno određene da zahtijevaju izričitu sudsku ocjenu.

Međutim, iz pobijanog rješenja ne proizlazi da je sud uopće razmatrao primjenu članka 108. Stečajnog zakona.

- Nije dao razloge zbog kojih smatra da navedena odredba nije primjenjiva.
- Nije obrazložio zbog čega smatra da odluka skupštine vjerovnika nije zahtijevala dodatnu sudsku kontrolu.
- Nije odgovorio na pitanje može li u konkretnim okolnostima predmetna odluka biti protivna zajedničkom interesu svih stečajnih vjerovnika.

Time je izostala ocjena jednog od pravno odlučnih pitanja ovoga postupka.

Po ocjeni žalitelja, navedeni propust nije moguće smatrati isključivo nedostatkom obrazloženja.

Radi se o propuštanju primjene odredbe Stečajnog zakona koja predstavlja dodatni mehanizam zaštite zakonitosti stečajnog postupka.

Na taj način prvostupanijski sud nije iscrpio opseg sudske kontrole koju mu Stečajni zakon povjerava u postupku potvrđivanja odluke skupštine vjerovnika.

Iz navedenoga razloga žalitelj smatra da i ovaj propust predstavlja samostalan žalbeni razlog zbog kojega pobijano rješenje nije moguće održati na snazi te ga je potrebno ukinuti i predmet vratiti prvostupanijskom sudu na ponovno odlučivanje.

XII. ŽALBENI PRIJEDLOG

Slijedom svih iznesenih žalbenih razloga, temeljem odredaba Stečajnog zakona, Zakona o parničnom postupku koji se supsidijarno primjenjuje u stečajnom postupku te članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, žalitelj predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donese

RJEŠENJE

I. Uvažava se žalba stečajnog vjerovnika HUBER & ELMWOOD d.o.o.

II. Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-225/2024-247 od 10. srpnja 2026. godine u dijelu kojim je potvrđeno imenovanje Borisa Ljubanovića za stečajnog upravitelja stečajnog dužnika, kao i u svim dijelovima izreke koji pravno ovise o toj odluci.

III. Predmet se vraća Trgovačkom sudu u Osijeku na ponovno odlučivanje.

U ponovljenom postupku prvostupanijski sud će otkloniti procesne i materijalnopravne nedostatke na koje će Visoki trgovački sud Republike Hrvatske ukazati svojom odlukom, osobito:

- potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice odlučne za primjenu članka 77. Stečajnog zakona;
- provesti odgovarajući dokazni postupak radi utvrđenja svih okolnosti koje mogu biti od utjecaja na zakonitost potvrde imenovanja stečajnog upravitelja;
- omogućiti svim sudionicima postupka da se očituju o odlučnim činjenicama i predlože dokaze kojima potkrepljuju svoje navode;

- ocijeniti postojanje ili nepostojanje okolnosti koje mogu biti od značaja za objektivnu neovisnost i nepristranost osobe čije se imenovanje potvrđuje;
- ocijeniti, ako su za to ispunjene zakonske pretpostavke, i primjenu članka 108. Stečajnog zakona te dati jasne i potpune razloge o svim odlučnim pravnim pitanjima;
- nakon potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja donijeti novu odluku koja će sadržavati jasno, potpuno i međusobno neproturječno obrazloženje svih odlučnih činjenica i razloga odlučnih za primjenu mjerodavnog materijalnog prava.

IV. Odluku o troškovima žalbenog postupka ostaviti za konačnu odluku.

Osijek, dana 17.7.2026.godine

Žalitelj:
HUBER & ELMWOOD d.o.o.
po punomoćniku
Odvjetničko društvo ZAGORŠĆAK & PARTNERI d.o.o.
Damir Zagorščak, odvjetnik

Prilozi:

1. Izvadak iz imenika Hrvatske odvjetničke komore za Odvjetničko društvo Zec & partneri d.o.o.